

DÖBRENTAI KORNÉL

Ne rontsuk el, fiúk!

Magyar fátum. Mégis van ilyen. Mert mi vagyunk talán az egyetlenek, akik ugyanabba a folyóba – olykor pócegdörbe – teljes mellszélességgel újra beelépünk. Fátális. Ady kétségbeesett, elkínzott arca tűnik elő, és ahogy ő mondja az nem önsajnálható és nem patetikus. Bár némelyek számára vélhetően a túlradó érzelmességből, mint a gólyaláb emel ki, józanít ki a jegybanki kamatláb magasba tornászott hideg realizmusa, belérúgva nemzeti érdekeinkbe, hozzájárulva ellehetetlenítésünkhöz. A Magyar Nemzeti Bank cselekszi, amelynek vezető gárdájáról nem derül ki, hogy valójában a magyar népet szolgálja-e – bár mi fizetjük ezt a csapatot –, vagy az országok feletti bankszövetséget, amely mindenütt állam az államban. És kereskedelmi társaik pedig kíméletlenül otthonosak a kilakoltatásban. Legálisan lehetnek uzsorások. Ám, ha a nemzetközi bankvilágot képviseli miért, honnan ered a fő pénzügyi szervezet neve? Mitől magyar, mitől nemzeti? Vagy tán az ország gazdaságot elveszejtő, enyhébben szólva kiszolgáltatottá tevő szervezet még mindig a több évtizedes hagyományaihoz híven működik? Mondassék ki – kimosdatni nem lehet –: igen. Ez esetben, a patyolat hiánya miatt, kettős állampolgárságú Feketén mondassék ki. És ez a tendencia, ha lassúabban is, de még könyörtlenebb, mint a vörös iszap. Kilométerekben is mérhető időtávlat a Szovjet Oroszországban 1917-ben lerakott – már akkor is elbírhatatlanul nehéz volt – történelmi nulla kilométerkőtől, nálunk egészen 2010-ig B. B. elvtársi közösségéig ér. Ne reménykedjünk, nem Bridgite Bardot-ról van szó. Megátalkodott politikus – az ötvenhatos megtorlások alatt belügyminiszter – monogramját rejti a rövidítés, de nem rövidre zárva. B. B. megfejtése: Búzlík Bizony. Vagyis ama kilométerkő a világ túlnyomó hányadának inkább kettős nulla, amely nem éppen a bolsevizmus dupla glóriáját jelenti, hanem közteri szükséghelyek képzetét kelti. Néhány emlékeztető – memento mori –, de már az etruszk tenyérjósok sem a régiek, vagy már másként nevezik őket – az ördögi stációkból. Kun Béla, szamuelysen, a politikai dilettantisszimó Károlyi Mihállyal tetézve, vérengzésük, országárulásuk *baloldali vívmány*. Rákosi a négyes fogattal, karöltve az ÁVO-val, rémuralmuk szintén *balos hagyomány*, beleértve a Szociáldemokrata Párt kiirtását is, csak a későbbi Pol Pot-i rezsimmel vethető egybe. Majd Kádár acélosan együttműködve a volt ávós pufajkameleg pribékekkel és a behívott szovjet csapatokkal az ősi magyar Halottak Napiját november 4-én újra teremtvé. Az ötvenhat utáni megtorlások áldozatának 85 százaléka munkás volt. Fejük, proletár vasöklük ernyedten lógott az akasztófán, ez is *baloldali tradíció*. Mint némely május elsejéken, közvetlenül a vérbosszú után a megzsarolt, felvonulni kihajtott tömegeknek juttatott pár debreceni és egy sör, ennyiben részesülhettek a nemzeti vagyonból. Követte ezt egy kétes tisztaságú váltás, pedig a kezdeteknél a pelenka higiéniaja igen fontos, főként a cseréje, mert az nem egészséges, ha egy népet leharcolt történelmi ürülékbe csomagolnak újra, így nehéz kimosakodni belőle. Kivált, ha az a nép nem trágyadombot, hanem annál azért valamivel

emelkedettebben honoló hazát akart. Mondjuk a „magosban”. Szóval, inkább csak szóval, jött a váltás. Szokás szerint megint késett – ez a MÁV, ez a MÁV – többnyire a régi síneken új rozsdával. „Gyűjtsd a vasat és a fémet.” Mert a húsz év időtartamból 12 esztendő a kommunizmus újreagnálásáról, pontosabban restaurálásáról szolt. Élő diktatúra a demokrácia halotti maszkiában. *A baloldali értékek* folytonos hangoztatása mellett. Előidézőik és levezénylőik nemzet- és emberiségellenes bűnöket követtek el gazdasági, erkölcsi, politikai értelemben egyaránt. Júdási attitűd, azzal a szépséghibával, hogy a zsinagógába – maradunk a Szentírásnál – nem a saját vagyonukat, hanem az adófizetők pénzét szórták. Máig ügyködnek a náciavadászok, és miért, hogy még mindig méla lesben kusshadnak a komcsivadászok? A nürnbergi per megtörtént. Egy másik – legalább olyan nagy szabású – régen várat magára. Vagy a Sztalin és legjobb tanítványai által „előállított” több mint százmillió halott nem elég indok? Erről a gigantikus hullahegyecsúcsról más a kilátás és így a mérce is?

Pokoli nehéz megszabadulni az agresszíven vérszínre hajazó trutyimótól meg a belőle mint különleges anyagból gyúrt káderektől. Az ötvenhat utáni megtorló sortüzek elrendelőitől és végrehajtóitól, akár a 2006-os vörös-fasiszta, attackos brutalitásoktól, az elkövetőket közfelháborodásra felmentőktől. Az igazságot nem szolgáltató, sőt az igazságszolgáltatást lejárató, hiteltelenítő apparátusok vezérlőitől, a visszaélésekre alkalmas jogi kiskapukat arctalan kimódolóktól. A mindig mindent kártékony életük ellenére megúszóktól, a mindenkori hatalom önkéntes cselédeitől. A nemzeti érdekek hátrányára elkövetett szerződések megfogalmazóitól, az országgazdaságot, kilátástalanságba süllyesztő, a normális észnek ellentmondó elméletet és gyakorlatot művelő kibérelt közzgazdaktól. A korrupció nagymestereitől, a privatizáció hamiskártyásaitól, a magyar kultúra, ezen belül az oktatás és a nemzeti szellem szisztematikus szétverőitől, leelőitől, akik a nemzeti érzékenységre fittyet hányva szentségtörő morbid ötleteikből máig kifogyhatatlanok. Mindig kapnak utánpótlást. Vajh honnan?

Pokolian nehéz megszabadulni tőlük, mert valóban az infernóból fortyognak elő, még mindig jelenvalóan működnek, működhetnek. Úgy materiálisan, az idegrendszerbe mérgező anyagként tolvulva föl, mint az eszmeárnyékos tudatalattiba ágyazódva vagy a génekbe. Ez az ő világuk, a legitimizált rothasztás. Térdre kényszerítetten torkunkig ér a fullasztó vörösiszap, testünkre, lelkünkre ráég. Nem ezt érdemeltük. Már megint mi áldoztattunk fel, és nem a bizonyítottan hitvány ócskadékok. Nekünk ez a Mars-vidékké pusztított, döglesztett táj nem térkép csupán. Ez a mesterségesen morzsányira zsugorított föld, jócskán „Édentől keletre”, a Hazánk. Nem árt némely feledékeny szerzeteknek a fejükbe vésnüük, akik itt hazárdíroztak intézményesítetten, és akik igyekeznek továbbadni kiképzett leszármazottaiknak a stafétabotot, megteremteni a mindenkori hatalmi szerkezetbe a beépülés lehetőségét. Illúzió, hogy öntörvényű kompország vagyunk – itt csak a zátony volt eddig biztos –, rendre neofita Zotmundokkal fúratták meg, hogy ne lehessen legalább összekötő erő, hírvivő Kelet és Nyugat között ez az ország, mert ez a státus rendkívül fontos. Merthogy közép tán ezért is távlatos. Még akkor is, ha többnyire kelet felől lemészárolták, nyugatról kiárusították és elárulták. Lám, évszázadok óta napra nap mit fut be fölöttünk – hány ágra is süt? – bennünk a Nap. És amikor láthatatlanná sötétül, az is csak földfogyatkozás. Hova tovább nincs rög, mert eladták alólunk helyét a sírnak, melyben egy nemzet süllyed el. Mit szánnak nekünk, formatervezett urnába-mélyülést? Végtelenített vörös zászló amőbaként araszolta rá ma-

gát a világra, és amerre ment – hát ne éljen Eduárd? –, kontinensnyi Devecserék, Kolontárok keletkeztek pusztító nyomában.

Folytonos, pontosabban az ideiglenesen itt állomásozó vészhelyzet kísért 1917 óta harsányan, nem oly gyöngéden, mint anno dacumál a kis Túr sietett a Tiszába, de úgy, amiként a Kommunista Kiáltvány harsogott be a gyöngévé butított Európába. Amikor már a kussolásra fogott Auróra-lövegek, a koholt legenda szerint, eldőrdültek. Bizony nem a hajnal köszöntött a világra, hanem a virradat színében – görögül auróra – máris abstart okádék alkonyat. Születése pillanatában rothadás volt. Előbb, utóbb kitüremkedő vörös iszap. Persze, tudták ezt mások is. Például, akik Szuez miatt cserbenhagyták a Magyar Forradalmat. És nem csak Amerika, bár ő volt a spiritusz rektor. Majdnem lektort írtam.

Hogyan is voltunk, vagyunk állandó veszélyhelyzetre állítva? Túl a gazdasági bűnökön, melyek a magyarság megmaradásának kétségbevonására alkalmasak. Ezt a bűntényt követték el Kádárék, teret engedve a kettős állampolgárságú Fekete János bankmogul szerepjátszásának, aki végül is és nem először, felhelyezte az országot az adóspiralra. Így a csecsemők, a meg nem születettek is már eleve adópai voltak a Nemzetközi Valuta-alapnak. Most is azok. Kies gyerekkor, noha abszurd. Ki mer így zsebpénzt adni a gyerekeinek? És ki tud legalább reggelit? Innen a szükség diktálta öngyilkos közmeggyőződés, hogy még mindig jobb a hölgyeknél felhelyezhető védőspirál, mint az eleve elrendeltetésűnek feltüntetett adóspiral, amely ez idáig volt, van. De mostani magunkra ébredésünk okán, a nemzeti gazdasági autonómia megteremtésének reményében talán már nem lesz. Ez esetben ne „legyen úgy, mint régen”. Országunkat élesre állították, hatásosan kibiztosították, ezért akadnak olyanok is, akik inkább szeretik a homokórát. Mert nem ketyeg. Látni jobb?

Mindig így volt. A fejünk felett, a hátunk mögött, nem is tudtunk róla, jó pénzért ki tudja hová tűnt, befogadták Nyugat-Európa nukleáris szemétjét, a kommunisták. Szemétdombra emelték hazánkat szubjektíve és internacionálisan. A kibiztosított bomba ketyegett alattunk – oh, szép baloldali tradíciók. Ráadásként a Nagy Testvér Szovjetunió – az is Unió volt –, kisajátítva uránkészletünket, nukleáris rakétákat telepített a Bakonyba. Természetesen az országlakosok megkérdezése nélkül. A proletariátus reumás ökle már akkor is kókadtan csüngött a szocialista demokrácia langy vizében. Történelmi vak szerencse, hogy a rakétákat nem vetették be, ha mégis, akkor már nem vagyunk. Mindösszesen. Folytonos veszélyben létezni, mi rögzül ebből a génekben? Megsokszorozódó élni akarás, létigénylő dac? Vagy éppen az elgyáulás, a mindenről lemondás gyakorlata? Akik el akarnak úzni a hazánkból, azok először a házból fognak, aztán az udvarról, majd a történelmi országból, aztán bebizonyítják, semmi jogos örökségünk nincsen. E vérrrel, őseink vérével megszentelt földön is bozgorok vagyunk. Veszélyes üzem Magyarország. Az aláásó, a szétrohasztó szabad liberális – csak nálunk kemény magvú – szellemiség gátlástalan uralgása miatt is. Meg a vajpuhára olvadt – lehet, mindenki fején van annyi vaj? –, ellenállni képtelen sokaság: amivé züllött a magyarság egy része. Valóban kínai mintára Nagy Falat kell emelni – ide már kevés Déva vára –, mert halálos következményű a szivárgás. A döbbenetes, a nemzetárulást kimerítő privatizációk, elkótyavetyélések következménye, hogy megannyi akna robbanhat még fel – fiaim, csak taposzatok! Elég most Ajkára vagy Almásfüzitőre gondolni, ha az ottani pokoli trutumó beleszabادل a Dunába. Habjain, drága József Attila, nem a nosztalgiát ébresztő dinnye-

héj úszik majd, de a mindent kiirtó méreg, le a Fekete-tengerig. Európa eme Dunát környező része, az is, amelyet északi szomszédaink államterrorista mód eltérítettek, teljesen kiirtatik. Ha rajtuk múlik, a nyelvünk is.

Típusos Trianon utáni magyar sors. Keletről merényletet követtek el a Tisza ellen, ciánmérgezés, mert azt hitték, Verespatak mellett minden arany, ami fénylik. Az ősforrásból eredő legmagyarabb folyó majdnem belehalt, de csak kibírta. A „sógorok” felől – ami őket illeti: nem vagyok kiváltképpen rokonimádó – a halálos váladékot okádó börtényárak csaknem elpusztították a Rábát, mostanában még szemétegetőt is létrehozának a közvetlen környezetünkben. Kiderül – ide Unió, oda Unió –, csak az érdek létezik. És akkor jövünk mi, önpusztító saját magunk, mert ugye nekünk Mohács kell. Megkaptuk. A galád, az erkölcsi elzúllásra alapozott, korrupt privatizáció következményeként megint ránk zúdult és eltemetett a vörös iszap. Megfőkezdése látszólagos, még mindig szivárog. Beszivárog konokul legalább hatvanegy éve. Igen, gátakat kell építeni, mint említettem, legalább olyan méretűeket, mint a kínai Nagy Fal, melyet ott és akkor többek közt, éppen őseink ellen építettek. Most a magunk védelmében kell. Össznépi akarattal és e törekvés élére állt nemzeti összefogás kormányával talán egyszer és mindenkorra vége a fenyegetettségének, a veszélyzónának. És igaza lesz a nemesen túlzó Petőfinek is, „Ha a világ Isten kalapja, Magyarország a bokréta rajta”. Nem hervaszthatják el a vörös iszap és más járulékos tényezők, banki spekulációk, adalékok, mert ezeknél a guanó is táplálóbba, főként vastagon. Bár számunkra az istállótrágya meghittebb. Megszoktuk. Noha nem ilyen lovat akartunk, de a magyar fátum helyett legyen inkább a Magyar Vándor. Mert ha a ló, mint tornaszer, nem fehér, attól még hungarikum. Olimpiai, világbajnoki aranyérmes gyakorlatok sarkantyúzására alkalmas „jóság”. Hímnuszosan. Ott még – ha éppen nem estünk át a másik oldalára – tudunk vágatni. És az nem vak ügés. Képesek volnánk eljutni célszerűen, tervezetten, ha nem is a Kánaánig – nem is a mi felségterületünk –, de ama bőség kosaráig tán igen. Hogyha hagynák. De nem engedik. Kik? Jól bevált évszázados recept szerint külsősök és belsősök. Az újkori séma némiképp változott: a belsősök egyben külsősök is. Itthonról írnak rágalmozó, félrevezető cikkeket, mondjuk úgy, mértékadó külföldi világlapokba, majd visszafordítják édes anyanyelvünkre, és mint külföldi lapvéleményeket kommentálják, ismertetik. Gusztustalan lejárás. De az ő idejük, úgy tűnik, még mindig nem járt le. Emlékezünk, a rendszerváltó Antall-féle kamikáze kormány alatt fene hatékonyan művelték ezt a fajta honáruást. Amikor hatalomra kerültek, ugyanezt cselekedték, csak másként. Nem lett volna szabad pozícióba hagyni őket. Főként nem bejiedni, gazsulálni, kivált nem a nemzeti változásokat valóban akaró, azokat szolgáló értelmiségiek anyagi-erkölcsi hátrányára. Azóta is nagy tapasztalat, aki nem vállalja a hazáját, az Európára hivatkozik. Tudom, e hazában a hűség nem jövedelmező, pontosabban soha nem térül meg. Merthogy nálunk ez nem anyagi természetű, hanem belső parancs. Ezeknél mint ha a dezertőrség volna az. De erről majd bővebben, például hogyan terelnek, visznek be az erdőbe, húznak csőbe majd’ mindig sikerrel a maguk horribilis hasznához görcsösen ragaszkodó körök. Mammon felkent papjai, mintha valami alvilági, altesttáji produktum kenődött volna szét rajtuk, mert csak nekik van szaguk, a pénznek nincs.

Történelmünk folyamán hányszor, de hányszor tettünk kísérletet a paradigmaváltásra, a megszabadulásra. Új magyar ízekkel, sajátosságokkal, virtussal fűszerezett, magunk képére formált minta megvalósítására. Például a Rákóczi-szabadságharc is, amely füg-

getlenségi háború volt, ezt tűzte ki célul, de elbukott – tudjuk mindnyájan, miért. De azóta sem sikerült megnyugtatóan elrendezni a kuruc-labanc kérdést. Pedig éppen a szuverén Magyarország megteremtése érdekében akart szakítani az ausztriai házzal. Ki akart törni a senyvedtető béklyóból. Mint ahogy később Kossuth is. A szabadság fennkölt eszméje úgy lehet szép valósággá, ha az az ország szempontjából gazdasági, erkölcsi, a néplélekben is érzékelhetően legalább viszonylagos önrendelkezést jelent, nem örökös uzsorások által fenntartott függőséget. Egy nagyszerű közgazdasági zsenink előadásában – a globális világgazdaság hamis üdvét hirdető, idegen zsoldban működő szakemberek egy kanál vízben megfojtanak – megvilágította, hogy nekünk Mohács óta nincs is önálló pénzünk. Királyok verethettek érmeket, rajtuk a képmásukkal, de a fedezet, a valóságos pénzhatalom a globális arctalanok kezében volt és van. Nem véletlen, hogy amikor Kossuth 1848-ban elhatározta, az országot, a forradalmat megmentendő, illetve finanszírozandó bevezeti a Kossuth-bankót, a Bécsben székelő egyik Rothschild elküldte hozzá egyik fullajtárját, üzenve, hogy ne tegye. Magyarország nem léphet ki – mert következményei beláthatatlanok – a pénzügyi világhatalom érdekköréből. Kossuth inkább vállalta a detronizációt, az elszakadást. Azt hitte, Magyarország így valóban levetheti látszólag láthatatlan láncait. Tudjuk, mi volt az ára. Meggyőződésem: nem önüldözés, de nem is önmagunk felmentése történelmi baklövéseink miatt – mert voltak! –, de tény, Magyarországot nem engedik és nem engedték valójában soha új pályára lépni. Mintha valakiknek mindig útjába lennénk. Ez a tendencia máig érvényes. Nemcsak az Európai Unió velünk szembeni érthetetlen ridegségére gondolok. Mert mintha nem mérne azonos mércével a többi országhoz képest. Meglehet, mégis rebellis nép vagyunk, amely ellenszenvet kelt csupán azzal, hogy megmaradni akar? Noha tűrőképességünk, tehetetlenségünk már-már megalázó jelenlétté tette Kárpát-medencei létünket, önérzetünket és becsületünket (lásd 2004. december 5-ei testvérarulásunkat). Minderre 1956 példája az egyetlen fényes cáfolat, hogy van még bennünk vér, akarat, és képesek vagyunk világrengető cselekedetekre is. És arra is van bizonyosság – Trianon öröksége –, hogy helyt tudunk állni a ránk haragvó világgal szemben. Talán legutolsó nagy élni akarásunkról tesz tanúságot – még ha Horthy kormányzó úrnak történelmi mértékkel mérve ideig-óráig is, de –: sikerült talpra állítani a Nyugat és a kisantant abroncsa közé szorított, föltranszírozott hazát. Ha az elmúlt húsz évhez viszonyítjuk, sokkal mostohább körülmények között is egészségesebb maradt a néplélek, volt hitük, tartásuk, céljuk az embereknek. Éppen azért, mert volt cél, perspektíva, amelyeket kilátástalanság váltott fel az orosz tankok bevonulásával, hátukon a bolsevistákkal. Több évtizede a megszállók segítségével bebetonoztak minket egy örökkévalónak feltüntetett gyarmatbirodalomba. Ebből az élve eltemettetésből kimenekülni, mint már tudjuk, az elmúlt húsz év adhatott volna esélyt, de nem élhettünk vele. Most nem hadseregek, hanem a gazdasági kényszerítő erők (lásd IMF) szorítottak és napjainkban ismét szorítanak vissza a karámba. Vagy nevezzük inkább akolnak?

A kétharmados többségű kormányzat valóban új időszámítást akar, mert tudja, követelő történelmi szükségszerűség ezt a döntést meghozni, és meg is cselekedni. Intézkedései, az elmúlt évtizedek gyakorlatához képest, olykor formabontó kezdeményezései, a kielémettség, sajnos részben elvesztegetett utóbbi húsz év tapasztalásaiból tanulni tetsző magatartása, a vörös iszap marta történelmi, lelki és fizikai sebek begyógyítására irányuló erőfeszítései mind ezt mutatják. Amiként az egyetemes pusztításért, lepusztulásért fele-

lősök felkutatása, felmutatása széles körű nyilvánosság előtt. Éppen azért, hogy visszatérjen az emberek jogállamiságba vetett hite, hogy az évek óta agresszíven kikezdett gondolkodásmódjuk, igazságérzetük helyreálljon. Ne higgyék el, hogy egy szűk, dúsgazdag rétegnek, mert – meglehetősen kétes eredetű – pénze, kapcsolati tőkije van, mindent szabad, mindent büntetlenül megúszhat. Ez nem demokrácia! Elég volt! Az ilyen farkasok elől el kell terelni a nyáját. Többek közt, felbátorulva, ezt ismerte fel az országlakosság meghatározó többsége és választott vezetői. És azt is, hogy a hon- és szellemi önvédelmet, melyek szorosán összetartoznak, kötelező visszahelyezni eredendő jogába. Utóbbinak elengedhetetlen része a több mint ezeréves magyar kultúra jelen és jövő idejű folytonosságának fenntartása, az ősi ereklyék, eredetmítoszok, hagyományaink ápolása, meggyalázásuk tiltása. A mocskolódók elrettentése, olyan szellemi zsákállatokra gondolok, akiknek a Szent Korona svájci sapka, a Szent Jobb hullacafat, a Szent Család zakatol, „Isten tömi Máriát”, míg József, az ács lent iszik a kocsmában. Az utóbbi beteges lelkülettel megtetézett förmedvényt a *Népszabadság* jelentette meg akkor még 100 ezer példányban. A „szarból jött mélymagyarok” mélységes elkeseredésére. És még sorolhatnánk a nemzet ellen elkövetett merényletek közül számosat, így például a Tilos Rádiót, ahol lehetett volt nyilatkozni a keresztények kiirtásáról. Már különösségnek sem tűnik fel ebben a hazában, hogy a Tilos Rádió mai napig szól, azok viszont, akik protestáltak e kijelentés ellen, visszautasították ezt a világban is párját ritkító provokációt, nos, azok kaptak retorziót, letiltást az országos médiumokban. Sőt, a liberális értelmiség és magyar csicskáik tüntetőleg és egyben támadólag a Tilossal értettek egyet. Efféle jellemtelen, ostoba, hamis döntés, még ha jó pénzért is, még e romlott, mert megrontott országban is bravúr. Feje tetejére állított világ, éppen ideje talpra állítani, de nem úgy és nem olyan minőségben, ahogyan Marx elvtárs gondolta a hégeli filozófiával kapcsolatosan. Ideje a kettős mérce megszüntetésének, amely egyoldalúan a sajtószabadság kategóriájába sorolta, vagyis megengedte a durva, mosdatlan szájából okádott magyarság elleni gyűlöletbeszédet. Gondolom, nem kell ezekből is citálni – remélem, ennyire nem vagyunk amnéziás nemzet –, akad belőlük több tucatra való. Már azért is – finoman szólva – esedékes volt a visszaszorításuk törvényi szabályozással, mert a magyarság, amelyet hat évtizeden át zsigereltek ki – a padláslesöpréstől a koncepciós perekon át a másodrendű állampolgárságig degradáló mostani komisz rabszolgaságig –, anyagi, szellemi értelemben egyaránt, próbálták lezüllesztetni erkölcsileg, úgy tűnik, pszichikai tűrőképességének végső határáig jutott. Hamarább kellett volna! A rendszeres, tervszerű pocskondiázást, amelyet például az elmúlt nyolc évben hallgatólagosan jogerőre emeltek, kényre-kedvre rúghattak bele a bértollnokok a magyarságba, a rágalmak elleni védekezés legcsekélyebb lehetőségét sem adva meg – hát ennyire nem emlékeztek! –, ezt nevezték „ezek” sajtószabadságnak. Benne például a *Vasárnapi Újság* kiherélésének, a rádió MR1, MR2, vagyis miriggyé degradálásának, ostobán formai kitalálásának bekövetkeztéig. Bizonyos vonatkozásban, hogy ez megtehető volt, a máig tartó médiafölényük bizonyosságának deklarálása. Akik ebbe akár a Fidesz részéről is belementek, veszélyes precedenst teremtettek. Mintha nem tanultak volna a történelemből. A hisztériát tekintve, mármint az ún. sajtószabadság féltésének okából meggyőzőnek tűnik, hogy a mindenkorai sajtószabadság-korlátozók (lásd nyolc év) számára savanyú a szőlő. Talán rókaságuk foga vágyik a régi, ellenőrizett ízekre, bár ínyük – mint tudjuk – vörös, mint az iszap. Reméljük, médiaprivilégiumuk megszűnik, mert mint köztudomású, a média, stra-

tégiai, hatalmi ágazat, mint volt egykor az energiaipar, amelyet Suchman prédált el. E cselekedetet pályafutása egyik csúcsának tartotta, és még büszke is rá. Ennyire hülyék vagyunk? Igen!

Ezek kiragadott, bár felettebb megemészthetetlen példák. Ahogy a gazdaságban nincs nap, hogy ki ne derüljék valami bicskanyitogató, nemzeti érdekeink ellen elkövetett disznóság, bizony a kulturális életben alig rozsdásodik az Aczél György-i politika. Már az 1980-as évek végétől kezdve tervszerű stratégia szerint működött, kontraszelekciós alapon, az európaiság olcsósított emlegetésével a szellemi koncepció. A magyar karaktert hordozó művek és művészek kiszűrése, kirekesztése a nemzetközi porondról. Csak tudnám, mit akart Zeusz bika képében Európától! Csak nem azt? Nos, azt megkapta. Kis öröm. Félek, működik ez ma is. És nem csak a kitartóan és kitartottan futtatott, olykor mesterségesen gigásszá felpumpált művészcsoportok minden egzisztenciális kényeztetésben részesülő, magukat világpolgárnak minősítő tagjaira gondolok, inkább az évtizedeken át szajkózott névsorra, akiket egy bizonyos érdekelttségű kritikusai zsoldoshad kikiáltott a magyar művészet egyedüli képviselőinek. És ezek a jobbra baloldali – tudjuk, ez manapság mit jelent – úrhölgyek és urak (vagy inkább elvtársak?) hamis, torz képet festettek az országról. Nyugaton ezt el is fogadták hitelesnek (gondoljunk a köz-törvényes gyilkossággal jogosan megvádolt és Franciaországba menekült cigányok támogatására, azonosságot téve az '56 menekültek sorsával) – erkölcsi téboly. Csak éppen a magyarság alapvető problémáiról – melyet, mint látjuk, az EU megvezetett és az objektivitást nélkülöző, inkább a magyarság kárára részrehajló, kozmopolita értelmisége megpróbál megbízásból maga is gerjeszteni – szorítják rendre a háttérbe. Világszínvonalú nagypályások kerülnek a kispadra. Vagy fel sem fedeztetnek, mert identitásuk annyira elszánt, hogy hasznavehetetlenek meghatározó körökben. Sok egyéb mellett ezt a nagykapus, noha mégis kispályás rendszert gyökeresen meg kell szüntetni, mert ha nem, akkor nem sikerülhet a feltámadás. Ennyi keresztrefeszítés után dukálna, bár tudom, a mártírium nem érdem. Részben állapot, benne foglaltatik a Fentvaló személye is, kire mutat rá. De azokról is szó van, akik az elszántságukban megingathatatlanok, ha szükséges, az életöztön, az egzisztenciális meggondolások ellenére. Stílustörésként: Stogyélát? Most válaszolt rá a választások során elkínzott nép, amelyet – ne szépítsük – 1990 óta még jobban elkábítottak, vagyis ez a nagy bűn, nem világosítottak föl idejében és eredendően. A nemzeti, az új gondolkodású, magára ébredni képes magyarság megteremtésében évtizedek óta szerepet vállaló értelmiség párbeszédese megszólítása bánatóan, még inkább nemzetpusztítóan elmaradt. Hiszem, ennek az erőnek, amely bizonyított a reformkorban, majd akár '56 előkészítésében vállalt kulcsszerepe történelmileg vitathatatlan, ezért hát érdemeinek negligálása több mint fényűzés. Bűn! Őszintébben: pazarlás. Ennyire jól állnának, politikai uramék?! Nem. És ez a nem több mint háromszoros. Alapvető stratégiai elvárás, igényt jelenthet a nemzeti, új minőségű – hatvan év kommunista uralma utáni – magyarság megteremtésében évtizedek óta szerepet vállaló értelmiség felkarolása, megszólítása érdekében. Az bizonyos, az elmúlt húsz évben alig eltúlzottan – éppen a szabad-liberális sajtó kártékony ténykedése következtében –, pusztító mellőzöttségben részesült ezen értelmiség jelentős része. Ha eltűnik, kinek a lelke rajta? A saját hazájában? Miféle eszemenység ez? Ki engedhet meg ekkora öngyilkos bornírtságot? Amúgy is mi – a landeszmáni meghatározás szerinti bőgatyás, barackpálinkás státust természetesen nem fogadjuk el, már csak azért sem, mert nem érvényes

annak a magatartása, aki mondandója súlyától New York-ig menekül el –, akiknek több ezer éves múltja a kínai nagyfaltól idáig ér, nem engedhetjük meg ilyen elemekkel a fraternizálást. Mert a kultúránk régebbi, történelmi tények igazolják, mint azoké, akik számon kérhetik. Fordult a kocka, vagyis a parittyakő, mi vagyunk a Dávidok, és sok sikert a valamikori Dávid által felnövesztett Góliátoknak. Ugyanez a parittyá vár rájuk. Hosszú távon, ha megérjük, biztosan. Mert a parittyakő nem önmagát porlasztja szét. És lesz idő, amely maximum csak sárrá dagad. És ez nem válik a móríci „sárárannyá”, annál mélységesebben kevesebb.

Tehát a jövőben nem elég úgy önmagában objektíve – ezt már ismerjük húsz éve – az értékmegállapítás és elismerés azok számára, akik hitelesen, akik olykor önéletronton – mert reménytelenségbe, kétségbe esésbe hajszolták őket a diszkriminatív urak –, tehetséggel képviselték vállalásukat a haza iránt, és a nemzeti-népi kultúrából világvértéket teremtettek. Alapjában kell átgondolni éppen a közszellem átformálása érdekében a kulturális létezés hatvan éve bebetonozott szerkezetét. Illetve új, a magyar kultúrától nem idegen kritikai realizmussal átítatott szemléletű művészetértőkkel, művészetpolitikusokkal kell felcserélni a régi gárdát. E körbe tartoznak a külföldi közvetítő intézmények, kulturális kirendeltségek, melyek évtizedeken át egyoldalú kijánlásokat teljesítettek, s ma is ezt teszik. Tisztelet a kivételnek. Annak az elenyészőnek. Friss vért kell pumpálni a keringető rendszerbe. Ha nem, a belékövültek elszabotálhatják, mint tették ezt Antallék alatt, és utána már vérszemet kapva, nemcsak a gazdasági, hanem a szellemi szférában is. Megszüntetendő az egyoldalú anyagi támogatás, melyből a nemzeti oldal és annak intézményei, lapjai, kiadóik, műhelyei, művészei nemigen részesedhettek (rengeteg példát tudnék felhozni csak az elmúlt nyolc év történetéből). Sőt, legendás igazság – példa rá, hogy mily „korrekt” volt az ő sajtószabadságuk –, bárminő bővli, ízlésfelműtő kezdeményezés született, arra érdekes módon mindig jutott pénz. Ám amikor valami fontos nemzeti szándék akart volna érvényre jutni, rendre nem kapott támogatást. Gyűjteni kellett, mintha valamely körök azt üzenték volna – némiképp messze állván Kossuth Lajostól –, hogy ti csak „magyarkodjatok”, viszont a „dohány” nálunk van. Pofázhattok, a pénz beszél. És ebben a laza mondatban már és mindig az illyési *Egy mondat a zsarnokságról* jogos megállapítása is benne él. Benne foglaltatik az egész húsz év lényege és az, hogy életbemaradásunk érdekében új pályára kell lépni. Ám ahhoz kötelesség megtisztulni, s e tisztulást a hiteles személyiségek erősítik fel.

A nép rokonszenvét meg kell őrizni. Érthető, áttekinthető kommunikációval feltárni az okokat és az indokokat, hogy létre jöjjön, jöhessen egy új minőségű Magyarország, amely elsősorban a magyaroké. Vissza kell foglalni – visszafordíthatatlanul –, és erre végre most van remény, a Hazát. Ezt most ne rontsuk el!

DÖBRENTAI KORNÉL (1946) költő. A *Hitel* szépirodalmi rovatát 1992 és 2006 között szerkesztette. Egybe-
gyűjtött versei *Tartsd meg a sziklát* (2008) címmel jelentek meg.